

M.J. ARLIDGE

PLUK EEN ROOS

WAT ALS JE ERGSTE NACHTMERRIE
WERKELIJKHEID WORDT?

ISBN 978-90-225-7717-2

ISBN 978-94-023-0659-0 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke Engelstalige editie uitgegeven door Penguin Books Ltd, London

Oorspronkelijke titel: *The Doll's House*

Vertaling: Yolande Ligterink

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© Matthew Arlidge Limited 2016

The author has asserted his moral rights

All rights reserved

© 2016 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Aan het eind van een onrustige nacht lag Ruby te woelen in haar bed. Het leek of ze urenlang half bewusteloos was geweest – niet helemaal wakker, maar ook niet echt in slaap. Wilde, angstige dromen waren ongemakkelijk gepaard gegaan met het vreemde gevoel dat haar moeder haar naar bed droeg. Een fijn gevoel, maar het was natuurlijk niet mogelijk. Ruby woonde op zichzelf en het was minstens vijftien jaar geleden dat haar ouders haar naar bed hadden moeten brengen.

Inmiddels had Ruby spijt van haar bezoek aan de Revolution. Haar woede op het leven had haar in een zelfdestructieve bui gebracht en ze was niet in staat of bereid geweest nee te zeggen tegen de gratis drankjes die haar door hoopvolle jongens waren aangeboden. Er waren ook pillen en cocaïne aan te pas gekomen – het was allemaal nogal wazig. Maar had ze echt zo veel gedronken, zo veel gebruikt, dat ze er zó beroerd van was geworden?

Ze draaide zich nog eens om en trok het laken over haar bonzende hoofd. Ze had vandaag belangrijke dingen te doen – haar moeder kwam straks – maar daar was Ruby nu niet tegen opgewassen. Ze wilde zich verstoppen voor de wereld, wegduiken in haar kater, veilig voor bemoeizuchtige familieleden, verantwoordelijkheid, verraad en verdriet. Ze wilde haar leven niet onder ogen zien – in ieder geval de eerste paar uren niet.

Ze duwde haar hoofd onder het kussen en kreunde zachtjes. Het was verrassend koel daaronder, koeler dan anders, en heel even voelde ze zich verkwikt en getroost. Dit was een goede plek om even weg...

Er was iets vreemds. De geur. Wat was er met de geur van de lakens? Ze roken... verkeerd.

Langzaam werd haar kater verdrongen door alarmsignalen. Haar lakens roken altijd naar citrusvruchten. Ze gebruikte dezelfde wasverzachter als haar moeder. Waarom roken ze nu dan naar lavendel?

Ruby hield haar ogen dicht en het kussen op haar hoofd. Er gingen pijnscheuten door haar hoofd toen ze naging wat er de vorige avond allemaal was gebeurd. Ze had met een knul gezoend en geflirt met een paar andere mannen... maar ze was toch niet met iemand naar huis gegaan? Nee, ze was alleen in haar flat gearriveerd. Ze wist nog dat ze haar sleutels op tafel had laten vallen, dat ze water had gedronken, rechtstreeks uit de kraan, en dat ze een paar tabletten Nurofen had geslikt voor ze zich in bed had laten vallen. Dat wás toch gisteravond geweest?

Nu voelde ze dat ze oppervlakkiger ging ademen en een strakke band om haar borst kreeg. Ze moest haar inhalator hebben. Ze stak haar arm uit en tastte naar het nachtkastje – dronken of niet, haar inhalator lag altijd binnen handbereik. Maar hij was er niet. Ze strekte haar arm nog verder. Niets. Er was verdomme niet eens een kastje. Haar hand kwam in aanraking met de muur. Ruwe stenen. Haar muur bestond niet uit...

Ruby trok het kussen weg en ging overeind zitten. Haar mond viel open, maar er kwam slechts een zwak gehijg uit. Haar lichaam verstijfde in ademloze paniek. Ze was gaan slapen in haar lekkere, knusse bed. Maar ze was wakker geworden in een koude, donkere kelder.

2

De zon stond hoog aan de hemel en het strand zag er magnifiek uit, een lange strook goudkleurig zand dat moeiteloos overging in het rustige water van de Solent. Andy Baker gaf zichzelf een schouderklopje: Carsholt was letterlijk de plek waar aan alles een eind kwam, dus kwam hier bijna nooit iemand, hoe mooi het strand ook was. Cathy, hij en de kinderen hadden het rijk alleen voor een volmaakte zaterdag aan zee. Een picknick, een beetje frisbeeën, een paar biertjes – de stress van de werkweek viel nu al van hem af.

Andy liet het graven van de greppel aan de jongens over – de voorbereiding voor de veldslagen die zijn drukke tweeling leverde – en ging op weg naar de waterkant. Waarom had deze plek zo'n kalmerende uitwerking op hem? Kwam het door de afgelegen ligging? Het uitzicht? Het geluid van de zee die over het strand kabbelde? Andy liet het water over zijn tenen spoelen. Hij kwam hier al sinds hij klein was. Hij was hier vaak geweest met zijn vrouw – zijn eerste vrouw – en de jongens. Dat was natuurlijk niet goed afgelopen, maar nu hij naar Cathy keek, die onder veel grappen en grollen met Tom en Jimbo aan het graven was, voelde Andy zich een gezegend mens.

Deze plek was zijn toevluchtsoord en hij keek er de hele week naar uit. Het leiden van een beveiligingsbedrijf klonk goed, maar

het gaf constant problemen. Vroeger kon je nog fatsoenlijk personeel krijgen, maar dat was verleden tijd. Misschien was het de toestroom van buitenlanders of lag het gewoon aan de moderne tijd, maar dertig procent van de werknemers leek een drugsprobleem te hebben of hield net iets te veel van de meisjes. Vorige maand was hij voor de rechter gedaagd door de eigenaar van een nachtclub, die een van zijn jongens had betrapt op het verkopen van ketamine in de toiletruimtes. Hij werd te oud voor zulke dingen – misschien werd het tijd om met pensioen te gaan.

Andy keek scherp op toen hij een geluid hoorde. Het kwam van achter hem. Waar de jongens waren. Ze riepen. Nee, ze gilden.

Meteen rende Andy met bonzend hart over het zand. Deed iemand hun pijn? Hij zag Cathy, maar waar waren de jongens?

‘Cathy?’

Ze keek niet eens naar hem.

‘Cáthy.’

Eindelijk keek ze op. Ze was lijkleek. Ze probeerde iets te zeggen, maar voordat haar dat lukte, renden de jongens naar haar toe en klampten zich aan haar vast alsof hun leven ervan afhing.

Andy stond ernaar te staren, verbaasd en angstig. Terwijl Cathy de jongens tegen zich aan drukte, bleef haar blik resoluut gericht op de greppel. Lag daar iets in waarvan ze waren geschrokken? Een dood dier of...

Andy liep naar de rand van de greppel. Hij had een voorgevoel van wat hij zou aantreffen. Hij zag het voor zich. Toch sloeg zijn hart een slag over toen hij in het gat keek. Het was een greppel geworden van ongeveer een meter diep met steile wanden en onderin, volmaakt omlijst door het natte zand, zag hij het bleke gezicht van een jonge vrouw.

3

Ze kreeg witte vlekken voor haar ogen en de band om haar borst werd nog strakker. Ruby zat nu midden in een flinke astma-aanval en door de paniek ademde ze ongelijkmatig en oppervlakkig. Ze voelde haar hart meedogenloos bonken, alsof het ging exploderen. Wat gebeurde er in godsnaam? Was dit écht?

Ze zette haar tanden in haar arm. De pijn schoot door haar heen en ze liet los om meer lucht binnen te krijgen. Het was wel degelijk echt. Ze had het kunnen weten, want ze had het enorm koud. Rillend ging ze weer op het bed liggen en probeerde te kalmeren. Het besef dat ze haar inhalator niet had, maakte haar doodsbang, maar ze moest proberen haar paniek te onderdrukken, anders raakte ze helemaal van de wereld. En dat kon niet. Niet hier.

Rustig. Probeer rustig te blijven. Denk aan leuke dingen. Denk aan mam. En pa. En Cassie. En Conor. Denk aan weiden. En rivieren. Zonlicht. Denk aan je kindertijd. Speeltuinen. Zomer in de tuin. Door de straal van de sproeier lopen. Denk aan fijne dingen.

Ruby's borst ging nu niet meer zo heftig op en neer en haar ademhaling werd iets minder geforceerd. Houd het hoofd koel. Het komt wel goed. Hier is een eenvoudige verklaring voor. Ze duwde de kussens in haar rug, haalde diep adem en opeens riep ze: 'Hallo?'

Haar stem klonk vreemd en de woorden sloegen dood tegen de kale bakstenen. Het was donker in de kamer. Het enige licht kwam onder de deur door, net sterk genoeg om te kunnen zien in welke situatie ze zich bevond. De ruimte was ongeveer vierenhalve bij vierenhalve meter groot en zag eruit als elke doorsnee zit-slaapkamer – een bed, een tafel en stoelen, een gasfornuis, een waterkoker en een paar boekenplanken – afgezien van het feit dat er geen ramen waren. Het lage plafond bestond uit houten planken, maar vertoonde vreemd genoeg geen kieren die iets van licht konden doorlaten.

‘Hallo?’ Haar stem trilde en ze vocht tegen de paniek die haar overmande. Nog steeds geen antwoord, geen teken van leven.

Opeens stond ze overeind – alles beter dan daar te blijven zitten en zich allerlei afschuwelijke dingen in haar hoofd te halen. Ze liep de kamer door en drukte de kruk van de zware metalen deur naar beneden, maar de deur zat op slot. Haastig inspecteerde ze het kamertje op manieren om te ontsnappen, maar die waren er niet.

Ze rilde. Ze was halfdood van angst en verkleumd tot op het bot. Haar blik viel op het gasfornuis. Het was een oud toestel met twee ovens en vier pitten. Ze kwam op de gedachte om ze aan te steken. De vier pitten konden de ruimte een beetje verwarmen en bovendien wat licht verschaffen. Ze draaide aan de knop en drukte op de ontsteking. Niets. Ruby probeerde de volgende pit, en nog een. Nog steeds niets. Ze keek achter het gasfornuis. Ze wist helemaal niets van die dingen, maar misschien was het iets wat voor de hand lag.

Het was niet aangesloten. Er zat geen pijp aan de achterkant die als gastoevoer kon dienen. Het ding stond er alleen voor de show. Ruby liet zich op de grond zakken. De tranen stroomden over haar wangen nu haar verwarring moest opboksen tegen de angst.

Wat was dit voor kamer? Wat deed ze hier? De vragen buitelden

door Ruby's hoofd toen ze deze vreemde situatie probeerde te verwerken. Ze gleed snel af naar de wanhoop en de tranen dropen via haar kin op de vloer.

Toen ze een geluid hoorde, keek ze op.

Wat hoorde ze? Was het boven of hierbeneden?

Daar was het weer. Voetstappen. Beslist. Ze kwamen dichterbij. Stopten voor de deur. Ruby sprong overeind, zich bewust van het gevaar.

Stilte. Toen gleed opeens een luikje in de deur open en verscheen er een paar ogen in de spleet. Ruby strompelde naar achteren en drukte zich in een hoek van de kamer – ze wilde zo ver mogelijk bij die deur vandaan.

Het geluid van verschuivende grendels.

‘Help!’ gilte Ruby.

Verder kwam ze niet. De deur zwaaide open en het licht stroomde de kamer in. Ruby kneep haar ogen dicht, verblind door het sterke licht. Toen deed ze ze langzaam en voorzichtig weer open.

In de deuropening stond een lange gestalte. Door het licht achter hem kon ze het gezicht niet onderscheiden. Hij was niet meer dan een schaduw, die stil naar haar keek.

Toen sloeg de zware deur weer dicht, net zo plotseling als hij open was gegaan. Ze waren samen in de donkere kamer.

Ruby sloeg haar handen voor haar gezicht, bad tot een God in wie ze niet geloofde en smeekte om genade. Maar ze kon bidden wat ze wilde, de voetstappen kwamen dichterbij.

4

Inspecteur Helen Grace raasde tegen de geselende wind in over de kustweg. Ze was nooit eerder op deze afgelegen plek geweest en hij stond haar wel aan. Die verlaten wildernis was precies iets voor haar. Op de lege weg voerde ze de snelheid nog wat verder op, terwijl ze vocht tegen de sterke tegenwind.

Al snel kwam de plaats delict in zicht. Ze liet het gas los en remde af tot de Kawasaki een respectabele vijftig kilometer per uur ging. Brigadier Lloyd Fortune stond haar op te wachten bij het wapperende politielint. Het jonge, intelligente uithangbord voor de kansen van etnische minderheden bij de politie was voorbestemd een glanzende carrière op te bouwen. Helen had Lloyd altijd graag gemogen en had respect voor hem, maar toch voelde het raar dat hij nu haar tweede man was. Tijdens de jacht op Ella Matthews was Charlie tijdelijk gepromoveerd tot brigadier, maar dat was nooit definitief bevestigd. Zodra Charlie had gemeld dat ze een kind verwachtte, was haar kans verkeken – ze zou voorlopig haar eerdere rang van rechercheur behouden. Het was niet eerlijk, maar zo werkte het nu eenmaal – werkende moeders waren altijd in het nadeel.

Het oude team viel uit elkaar. Tony Bridges was voorgoed vertrokken, rechercheur Grounds zou binnenkort met pensioen gaan en Charlie had zwangerschapsverlof, want ze was over een paar

weken uitgerekend. Lloyd was de nieuwe brigadier en ze hadden twee nieuwe rechercheurs: er heerste nu een heel andere sfeer bij het team Zwarte Misdrijven. Om eerlijk te zijn voelde Helen zich er ongemakkelijk bij. Ze wist nog niet hoe ze moest omgaan met de nieuwe persoonlijkheden en het nieuw samengestelde team was nog niet goed op elkaar ingespeeld. Dat bereikte je alleen door samen door het vuur te gaan.

‘Wat heb je voor me, Lloyd?’

Ze waren al onder het politielint door gedoken en liepen over het zand naar de geul.

‘Jonge vrouw. Ongeveer een meter diep begraven. Een uur of zo geleden gevonden door een paar kinderen. Ze staan daar met hun ouders.’

Lloyd wees op een gezin van vier personen, die weggedoken in politiedekens een verklaring aflegden aan een geüniformeerde agent.

‘Enig verband met het slachtoffer?’

‘Nee, ze komen hier vaak in het weekend. Meestal hebben ze het strand voor zichzelf.’

‘Woont hier iemand in de buurt?’

‘Nee. De dichtstbijzijnde huizen staan vijf kilometer verderop.’

‘Krijg je hier ’s nachts licht van de vuurtoren?’

‘Het is te ver om de bocht.’

‘Dan is dit dus een prima begraafplek.’

Ze liepen zwijgend naar de rand van de geul. Meredith Walker, de lijkschouwer van Southampton Central, was voorzichtig bezig het lichaam verder op te graven. Helen nam het sinistere beeld in zich op van de in het wit geklede lijkschouwer die zich over een vrouw boog die er absoluut vredig uitzag, ondanks het natte zand in haar haar en op haar ogen en lippen.

Het gezicht, de schouders, het bovenlichaam en de armen van de vrouw waren inmiddels blootgelegd. Die armen waren pijnlijk

mager en de huid zag heel bleek, zodat de tatoeage extra opviel. Ondanks de gedeeltelijke ontbinding bood ze een bovenaards mooie aanblik met het zwarte haar en de nog steeds helderblauwe ogen. Het deed Helen denken aan de sprookjes van Grimm over gotische maagden die wachtten op de kus van de ware liefde.

‘Hoe lang ligt ze hier al?’ vroeg Helen.

‘Moeilijk te zeggen,’ antwoordde Meredith. ‘Het zand is op deze diepte koud en nat, ideale omstandigheden om het lichaam te conserveren. Er konden ook geen dieren of insecten bij. Maar het ligt er al een tijdje. Twee, drie jaar zou ik zeggen, gezien de mate van ontbinding. Jim Grieves zal je meer kunnen vertellen als hij haar eenmaal heeft onderzocht in het mortuarium.’

‘Ik moet zo mogelijk vanavond nog foto’s van de pd hebben,’ antwoordde Helen.

‘Dat gaat lukken. Maar ik weet niet of je er veel aan zult hebben. De dader is heel omzichtig te werk gegaan. Haar oorbellen en neuspiercings zijn verwijderd. De vingernagels zijn geknipt. En je kunt wel raden wat de tijd en het getij hebben gedaan met ander forensisch bewijsmateriaal.’

Helen bedankte Meredith en liep naar de rand van het water om een beter overzicht te hebben over de plaats delict. Haar zintuigen stonden op scherp. Degene die het lijk gedumpt had, was zorgvuldig en weloverwogen te werk gegaan en wist precies wat hij deed. Dit was niet het werk van een amateur. Dus had Helen sterk het vermoeden dat de moordenaar dit eerder had gedaan.